Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (desiata rozšírená komora)

zo 16. októbra 2024*

„Verejná služba – Úradníci – Náhrada škody spôsobenej Únii – Vymáhanie pohľadávky započítaním – Premlčacia lehota – Uplatniteľné právo – Článok 98 ods. 2 druhý pododsek nariadenia (EÚ, Euratom) 2018/1046 – Pojem ‚bežné okolnosti' – Predbežné formálne rozhodnutie o určení pohľadávky, ktorá je predmetom žaloby"

Vo veci T-494/23,

HG, v zastúpení: L. Levi, advokátka,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: T. Bohr a L. Hohenecker, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (desiata rozšírená komora),

v zložení: predsedníčka komory O. Porchia, sudcovia M. Jaeger, L. Madise (spravodajca), P. Nihoul a S. Verschuur,

tajomník: V. Di Bucci,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na to, že účastníci konania nepredložili návrh na nariadenie pojednávania v lehote troch týždňov od doručenia oznámenia o skončení písomnej časti konania, a keďže sa na základe článku 106 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu rozhodlo, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Svojou žalobou podanou na základe článku 270 ZFEÚ sa žalobca, HG, domáha jednak zrušenia rozhodnutí Európskej komisie z 10. októbra 2022 (BUDG.C.4.001/AM/444), z 13. októbra 2022 (BUDG.C.4.001/PRS/444), z 11. novembra 2022 (BUDG.C.4.001/AM/444_3), z 12. decembra 2022 (BUDG.C. 4.001/AM/444_4), z 9. januára 2023 (BUDG.C.4.001/AM/444_5), z 19. januára 2023 (BUDG.C.4.001/PRS/444_6), z 9. februára 2023 (BUDG.C.4.001/LM/444), z 10. marca 2023 (BUDG.C.4.001/LM/444) a z 11. apríla 2023 (BUDG.C.4.001/PRS/444) v súvislosti so započítaním pohľadávok, ktoré sa ho týkajú (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“), a jednak uloženia povinnosti Komisii vrátiť vymožené sumy vo výške 24 092,59 eura spolu s úrokmi z omeškania.

Skutkový stav

2 Rozhodnutím z 10. februára 2015 (ďalej len „rozhodnutie z 10. februára 2015“) Komisia uložila žalobcovi, jednému zo svojich úradníkov, disciplinárny postih a uložila mu povinnosť nahradiť škodu spôsobenú Európskej únii vo výške 108 596,35 eura na základe článku 22 prvého odseku Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“). Toto rozhodnutie, ktoré žalobca napadol, nadobudlo účinnosť 1. marca 2015.

3 Rozsudkom z 15. decembra 2021, HG/Komisia (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), Všeobecný súd predovšetkým znížil sumu požadovanej náhrady škody od žalobcu na 80 000 eur ku dňu vyhlásenia rozsudku z dôvodu, že Komisia prispela k vzniku ujmy. Odvolanie podané proti tomuto rozsudku bolo zamietnuté z dôvodu zjavného nedostatku právomoci Súdneho dvora (uznesenie z 30. júna 2022, HG/Komisia, C-150/22 P, neuverejnené, EU:C:2022:523).

4 Od prijatia rozhodnutia 10. februára 2015 do vyhlásenia rozsudku 15. decembra 2021, HG/Komisia (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), nebolo žalobcovi zaslané nijaké oznámenie o dlhu. Zodpovedný povoľujúci úradník Komisie zaslal žalobcovi 3. marca 2022 oznámenie o dlhu vo výške 80 000 eur, v ktorom uviedol dátum splatnosti platby 19. apríla 2022. Návrh na zrušenie tohto oznámenia, ktorý žalobca podal 18. marca 2022 z dôvodu existencie päťročnej premlčacej lehoty, povoľujúci úradník zamietol e-mailom z 1. apríla 2022. Dňa 30. mája 2022 žalobca podal sťažnosť na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku proti rozhodnutiu o vymáhaní sumy 80 000 eur. Dňa 31. mája 2022 dostal žalobca od účtovníka upomienku. Následne došlo k výmene korešpondencie s účtovníkom a menovací orgán rozhodnutím z 27. septembra 2022 zamietol sťažnosť z 30. mája 2022 ako neprípustnú.

5 Od 10. októbra 2022 boli žalobcovi postupne zaslané rozhodnutia účtovníka o započítaní dlhu, ktorý mal voči Komisii, voči jeho mzde alebo k iným pohľadávkam voči Komisii. Započítanie voči mesačnej mzde bolo 3 350 eur a započítanie voči výdavkom na služobné cesty bolo v plnej výške. Žalobca podal proti týmto rozhodnutiam sťažnosti, ktoré boli zamietnuté rozhodnutím z 5. mája 2023. V tomto rozhodnutí menovací orgán najmä uvádza, že päťročná premlčacia lehota, na ktorú sa žalobca odvolával na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2018/1046 z 18. júla 2018 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a o zmene nariadení (EÚ) č. 1296/2013, (EÚ) č. 1301/2013, (EÚ) č. 1303/2013, (EÚ) č. 1304/2013, (EÚ) č. 1309/2013, (EÚ) č. 1316/2013, (EÚ) č. 223/2014, (EÚ) č. 283/2014 a rozhodnutia č. 541/2014/EÚ a o zrušení nariadenia (EÚ, Euratom) č. 966/2012 (Ú. v. EÚ L 193, 2018, s. 1, ďalej len „rozpočtové nariadenie z roku 2018“), sa neuplatňuje na situáciu, na ktorú sa vzťahuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom)

č. 966/2012 z 25. októbra 2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 298, 2012, s. 1, ďalej len „rozpočtové nariadenie z roku 2012“). Uvedený orgán dodáva, že v prípade neexistencie uplatniteľnej stanovenej premlčacej lehoty nebola vzhľadom na okolnosti porušená zásada vyžadujúca, aby správny orgán konal v primeranej lehote.

6 Dňa 10. augusta 2023 žalobca podal túto žalobu, v ktorej predovšetkým žiadal, ako je uvedené v bode 1 vyššie, zrušenie napadnutých rozhodnutí. Neskôr prijaté podobné rozhodnutia nie sú predmetom tejto žaloby.

Návrhy účastníkov konania

7 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– v prípade potreby zrušil rozhodnutie z 5. mája 2023 o zamietnutí jeho sťažností,

– uložil Komisii povinnosť vrátiť sumy vymožené na základe prijatých rozhodnutí, konkrétne sumu 24 092,59 eura, ktorá má byť zvýšená o úroky z omeškania vypočítané podľa sadzby Európskej centrálnej banky (ECB), zvýšenej o dva percentuálne body,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

8 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako nedôvodnú,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

O návrhu na zrušenie

9 Žalobca navrhuje zrušenie napadnutých rozhodnutí a v prípade potreby rozhodnutia z 5. mája 2023, ktorým sa zamietajú jeho sťažnosti. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že návrhy na zrušenie, ktoré sú formálne podané proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti podanej na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku, majú za následok, že Všeobecnému súdu je predložený akt, proti ktorému je podaná sťažnosť, pokiaľ tieto návrhy ako také nemajú samostatný obsah (pozri rozsudok zo 16. januára 2018, SE/Rada, T-231/17, neuverejnený, EU:T:2018:3, bod 21 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, bod 8).

10 V prejednávanej veci návrhy na zrušenie rozhodnutia o zamietnutí sťažností nemajú samostatný obsah v tom zmysle, že toto rozhodnutie potvrdzuje napadnuté rozhodnutia, že situácia žalobcu nebola opätovne preskúmaná na základe nových právnych alebo skutkových okolností a že toto rozhodnutie nemení a nedopĺňa napadnuté rozhodnutia. V dôsledku toho treba návrhy žalobcu na zrušenie chápať tak, že sú podané proti napadnutým rozhodnutiam (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. apríla 2017, HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, body 71 a 72 a citovanú judikatúru).

11 Na podporu návrhov na vyhlásenie neplatnosti žalobca uvádza tri žalobné dôvody. Uvádza porušenie článkov 98, 100, 101 a 102 rozpočtového nariadenia z roku 2018, porušenie zásady dodržania primeranej lehoty a porušenie zásady riadnej správy vecí verejných a nesplnenie povinnosti starostlivosti.

O žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 98, 100, 101 a 102 rozpočtového nariadenia z roku 2018

12 Žalobca v podstate tvrdí, že pohľadávka je premlčaná podľa článku 98 ods. 2 druhého pododseku rozpočtového nariadenia z roku 2018, pretože oznámenie o dlhu z 3. marca 2022 nebolo vydané v lehote piatich rokov stanovenej v tomto ustanovení od okamihu, keď Komisia mohla uplatniť svoju pohľadávku. Z toho vyplýva, že zodpovedný povoľujúci úradník sa mal v súlade s článkom 101 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia vzdať vymáhania zistenej pohľadávky, pretože bolo nemožné „pohľadávku… vymôcť, a to vzhľadom… na oneskorené odoslanie oznámenia o dlhu v zmysle článku 98 ods. 2“.

13 Žalobca sa domnieva, že uplatniteľnosť rozpočtového nariadenia z roku 2018 vyplýva z napadnutých rozhodnutí, ktoré ho uvádzajú ako právny základ. Skutočnosť, že rozhodnutia o započítaní prijaté po rozhodnutiach, ktoré sú predmetom tohto sporu a ktoré mu boli adresované, ho tiež uvádzajú ako právny základ, potvrdzuje vôľu Komisie prijať predmetné rozhodnutia na tomto základe. Komisia nemala možnosť zmeniť právny základ v štádiu konania o sťažnosti, ako to urobila v rozhodnutí o zamietnutí jeho sťažností z 5. mája 2023, nahradením právneho základu pôvodne použitého rozpočtovým nariadením z roku 2012, ktoré nestanovuje lehotu na prijatie oznámenia o dlhu. Zo zásady právnej istoty vyplýva, že možnosť zmeniť odôvodnenie rozhodnutia v štádiu sťažnosti nemôže byť chápaná ako možnosť zmeniť jeho právny základ.

14 Žalobca dodáva, že pohľadávka Komisie mala od prijatia rozhodnutia z 10. februára 2015 pevne stanovenú výšku, bola splatná a istá. Skutočnosť, že pohľadávka bola istá, nebola spochybnená najmä tým, že nebola voči nej vznesená námietka a táto námietka ani neviedla k pozastaveniu plynutia lehoty na vystavenie oznámenia o dlhu. Pevne stanovená výška pohľadávky nebola ovplyvnená skutočnosťou, že výška dlhu, tak ako bola stanovená v rozhodnutí z 10. februára 2015, bola znížená v rozsudku z 15. decembra 2021, HG/Komisia (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895). Tento posledný uvedený rozsudok neviedol k vzniku novej pohľadávky, ale k zníženiu existujúcej pohľadávky. Napokon, plynutie lehoty na vydanie oznámenia o dlhu nebolo prerušené podaním námietky žalobcom.

15 Komisia spochybňuje uplatniteľnosť rozpočtového nariadenia z roku 2018 pred nariadením z roku 2012, ktoré nestanovuje lehotu na doručenie oznámenia o dlhu.

16 Komisia v tejto súvislosti tvrdí, že uplatniteľné nariadenie sa malo určiť v závislosti od okamihu, od ktorého sa jej pohľadávka stala istou, mala pevne stanovenú výšku, bola splatná, teda od okamihu prijatia rozhodnutia z 10. februára 2015. Podľa článku 282 ods. 2 rozpočtového nariadenia z roku 2018 sa však toto nariadenie uplatňuje až od 2. augusta 2018. Nijaké prechodné ustanovenie nestanovuje retroaktívne uplatnenie päťročnej lehoty uvedenej v článku 98 ods. 2 tohto nariadenia na pohľadávky splatné už pred nadobudnutím jeho účinnosti. Táto lehota sa teda uplatňuje len na pohľadávky, ktoré sa stali istými, mali pevne stanovenú výšku a boli splatné po nadobudnutí účinnosti rozpočtového nariadenia z roku 2018, čo nie je prípad predmetnej pohľadávky.

17 Opačný výklad by viedol k retroaktívnemu zavedeniu lehoty na zaslanie oznámenia o dlhu v prípade pohľadávok, ktoré sú splatné pred nadobudnutím účinnosti rozpočtového nariadenia z roku 2018, čo by bolo v rozpore s právnou istotou a zásadou riadnej správy a ochrany finančných záujmov Únie.

18 V prejednávanej veci uplatniteľnosť rozpočtového nariadenia z roku 2018 nemôže vyplývať zo samotnej skutočnosti, že napadnuté rozhodnutia uvádzajú toto nariadenie ako právny základ, pretože tento základ je nesprávny a bol platne opravený v prospech rozpočtového nariadenia z roku 2012 v rozhodnutí o zamietnutí sťažností z 5. mája 2023. Z konania o sťažnosti pred podaním žaloby upraveného v článku 90 ods. 2 služobného poriadku totiž vyplýva, že administratíva má naďalej možnosť zmeniť dôvody, na základe ktorých prijala napadnuté rozhodnutie predtým, ako sa podá na súdy Únie. Komisia navyše zdôrazňuje, že rozhodnutia o započítaní prijaté po napadnutých rozhodnutiach nie sú súčasťou sporu. V dôsledku toho nemožno zohľadniť dôvody a ustanovenia, na ktoré odkazujú.

19 Napokon podľa Komisie päťročná premlčacia lehota stanovená v článku 81 ods. 1 rozpočtového nariadenia z roku 2012 v čase prijatia napadnutých rozhodnutí ešte neuplynula, pretože začala plynúť až od konečného dátumu splatnosti oznámeného žalobcovi v oznámení o dlhu, teda od 19. apríla 2022.

20 Článok 98 ods. 2 prvý pododsek rozpočtového nariadenia z roku 2018 stanovuje, že „každá pohľadávka identifikovaná ako istá, ktorá má pevne stanovenú výšku a je splatná, sa stanoví príkazom na vymáhanie, ktorým dá zodpovedný povoľujúci úradník pokyn účtovníkovi na vymáhanie príslušnej sumy“ a že „po ňom nasleduje odoslanie oznámenia o dlhu dlžníkovi [okrem výnimky, ktorá nie je v prejednávanej veci relevantná]“. V článku 98 ods. 2 druhom pododseku rozpočtového nariadenia z roku 2018 sa ďalej uvádza, že „povoľujúci úradník pošle oznámenie o dlhu ihneď po stanovení výšky pohľadávky a najneskôr do piatich rokov od času, keď bola inštitúcia Únie za bežných okolností schopná nárokovať si svoj dlh. Takáto lehota sa neuplatní, ak zodpovedný povoľujúci úradník zistí, že napriek úsiliu, ktoré inštitúcia Únie vyvinula, bolo oneskorenie spôsobené správaním dlžníka“.

21 Treba poznamenať, že v súlade s článkom 282 ods. 2 rozpočtového nariadenia z roku 2018 sú ustanovenia článku 98 ods. 2 druhého pododseku toho istého nariadenia, ktoré stanovujú päťročnú premlčaciu lehotu, na ktorú sa odvoláva žalobca, uplatniteľné od toho istého dňa, ako je deň nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia, teda od 2. augusta 2018. Prechodné ustanovenia uvedené v článku 279 toho istého nariadenia a dátumy retroaktívneho uplatňovania alebo uplatňovania niektorých ustanovení s odkladom, stanovené v jeho článku 282 ods. 3, sa ich totiž netýkajú. V článku 281 rozpočtového nariadenia z roku 2018 sa okrem toho stanovuje, že okrem výnimiek, ktoré nie sú v tomto prípade relevantné, sa rozpočtové nariadenie z roku 2012 zrušuje s účinnosťou od 2. augusta 2018.

22 Ďalej, pokiaľ ide o zásady prebratia právnych noriem z časového hľadiska, treba pripomenúť, že nová právna norma sa v zásade okamžite uplatní na budúce účinky situácie, ktorá vznikla za účinnosti skoršej právnej normy (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. apríla 1970, Brock, 68/69, EU:C:1970:24, bod 7). Budúce účinky situácie, ktorá vznikla za účinnosti skoršej právnej normy, treba chápať tak, že sa týkajú súčasných účinkov tejto situácie v čase, keď sa uplatňuje nová právna norma (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2002, D’Hoop, C-224/98, EU:C:2002:432, bod 25 a citovanú judikatúru). Uplatnenie novej právnej normy na súčasné účinky

situácie, ktorá vznikla za účinnosti skoršej právnej normy, nepredstavuje retroaktívne uplatnenie novej právnej normy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 1986, Licata/CES, 270/84, EU:C:1986:304, bod 31).

23 Z ustálenej judikatúry teda vyplýva, že nová právna norma sa uplatňuje od dátumu jej uplatniteľnosti stanoveného v akte, ktorým sa táto norma zavádza, a hoci sa v zásade neuplatňuje na právne situácie, ktoré vznikli a definitívne prebehli za účinnosti skoršej právnej normy, uplatňuje sa na ich budúce účinky, ako aj na nové právne situácie. Z judikatúry konkrétnejšie vyplýva, že procesné pravidlá sa všeobecne uplatňujú od dátumu, kedy nadobudnú účinnosť, na rozdiel od hmotnoprávnych predpisov, ktoré sa spravidla vykladajú tak, že sa vzťahujú na skutočnosti existujúce pred nadobudnutím ich účinnosti len v rozsahu, v akom z ich znenia, cieľa a štruktúry vyplýva, že sa im má takýto účinok priznať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. marca 2015, Komisia/Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, body 32 a 33 a citovanú judikatúru).

24 Bolo tiež rozhodnuté, že hoci je pravidlo premlčania týkajúce sa colného dlhu hmotnoprávnym ustanovením, pretože upravuje samotný colný dlh (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. februára 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, body 39 až 41, a z 3. júna 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, bod 35), mohlo sa uplatniť na budúce účinky situácie, v ktorej predmetný dlh nebol definitívne nadobudnutý, bez ohľadu na okolnosť, že tento dlh vznikol za účinnosti skoršej právnej normy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júna 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, bod 38).

25 V prejednávanej veci pohľadávka Únie voči žalobcovi nevznikla definitívne 2. augusta 2018, pretože žalobca spochybnil túto pohľadávku a konanie o žalobe v súvislosti s touto pohľadávkou ešte prebiehalo, a preto nemožno pripustiť, že pred týmto dátumom, teda približne tri a pol roka po prijatí rozhodnutia z 10. februára 2015, Komisia vzhľadom na tieto okolnosti definitívne stratila právo vymáhať túto pohľadávku z dôvodu, že meškala s uplatnením tohto práva. Na jednej strane totiž rozpočtové nariadenie z roku 2012 nestanovovalo osobitnú lehotu na zaslanie oznámenia o dlhu a na druhej strane primeraná lehota, ktorú musí inštitúcia Únie dodržať v takejto situácii na výkon svojich právomocí (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 96 a citovanú judikatúru), nebola vzhľadom na okolnosti prekročená. V dôsledku toho sa na predmetnú pohľadávku uplatňuje článok 98 ods. 2 druhý pododsek rozpočtového nariadenia z roku 2018.

26 Vzhľadom na uvedený záver nie je potrebné rozhodnúť o tvrdeniach žalobcu, podľa ktorých Komisia nemohla zmeniť právny základ napadnutých rozhodnutí vo svojom rozhodnutí o zamietnutí sťažností z 5. mája 2023.

27 Na rozdiel však od toho, čo tvrdí žalobca, nemôže sa odvolávať na premlčanie stanovené v článku 98 ods. 2 druhom pododseku rozpočtového nariadenia z roku 2018.

28 Toto ustanovenie totiž stanovuje, že päťročná premlčacia lehota začína plynúť „od času, keď bola inštitúcia Únie za bežných okolností schopná nárokovať si svoj dlh“.

29 Komisia sa pritom mohla oprávnene domnievať, že okolnosti prejednávanej veci v súvislosti s napadnutou pohľadávkou, ktorá mohla byť následne zrušená alebo znížená, ako sa potvrdilo, keďže ju Všeobecný súd znížil z 108 596,35 eura na 80 000 eur v rozsudku z 15. decembra 2021,

HG/Komisia (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), boli bežné v zmysle článku 98 ods. 2 druhého pododseku rozpočtového nariadenia z roku 2018 až po tom, čo sa stal uvedený rozsudok konečným.

30 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v procesnej situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď pohľadávka musela byť najprv stanovená na konci konkrétneho konania formálnym rozhodnutím, ktoré predchádza jej určeniu, je takýto výklad článku 98 ods. 2 druhého pododseku rozpočtového nariadenia z roku 2018 v záujme riadnej správy vecí verejných, pretože je priaznivý tak pre záujmy inštitúcií veriteľov, ako aj pre záujmy ich dlžníkov alebo prípadných tretích osôb, pretože za každých okolností neukladá príslušnému povoľujúcemu úradníkovi povinnosť nariadiť vymáhanie pohľadávok, ktoré dlžníci napádajú v ich podstate alebo v ich výške predtým, ako sa dozvedia o konečnom dôsledku týchto pohľadávok a bez zohľadnenia vyššie uvedených úrokov. Konkrétne, ak pohľadávka existuje voči úradníkovi a tento úradník ju spochybňuje tak v jej podstate, ako aj pokiaľ ide o jej výšku, pričom sa domáha zrušenia alebo zmeny predbežného rozhodnutia, ktoré ju určuje, povoľujúci úradník môže na účely určenia vhodného okamihu na konštatovanie pohľadávky nariadiť jej vymáhanie a zaslať oznámenie o dlhu, najmä s ohľadom na povinnosť starostlivosti administratívy voči svojim zamestnancom, ktorá mu ukladá povinnosť zohľadniť nielen záujem služby, ale aj záujem dotknutého úradníka (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. mája 1980, Kuhner/Komisia, 33/79 a 75/79, EU:C:1980:139, bod 22), výšku predmetnej sumy s prihliadnutím na príjem úradníka a posúdenie možnosti, že túto sumu, najmä ak vyplýva zo zodpovednosti úradníka, môže súd zmeniť v rámci výkonu svojej neobmedzenej súdnej právomoci.

31 Tento výklad je v súlade s výkladom Súdneho dvora, ktorý konštatoval, že aj keď si inštitúcia za bežných okolností mohla uplatniť svoju pohľadávku odo dňa, keď bola istá, mala stanovenú výšku a bola splatná, t. j. v prejednávanej veci od 1. marca 2015, čo je dátum nadobudnutia účinnosti rozhodnutia z 10. februára 2015, na účely posúdenia, či povoľujúci úradník oneskorene zaslal dlžníkovi oznámenie o dlhu, bolo potrebné zohľadniť osobitné okolnosti veci (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, body 103 a 104). V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že je nutné najmä zohľadniť význam sporu pre dotknutú osobu, zložitosť veci a jednotlivé procesné štádia, ktoré inštitúcia Únie vykonala (rozsudok zo 14. júna 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 99).

32 Uvedený výklad je tiež v súlade s vôľou normotvorcu Únie, ktorý chcel zaviesť ustanovenia článku 98 ods. 2 druhého pododseku rozpočtového nariadenia z roku 2018, najmä s cieľom zohľadniť judikatúru pripomenutú v bode 31 vyššie, ako to vyplýva z bodu 8 odôvodnenia návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 2021/2002, nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1296/2013, (EÚ) č. 1301/2013, (EÚ) č. 1303/2013, (EÚ) č. 1304/2013, (EÚ) č. 1305/2013, (EÚ) č. 1306/2013, (EÚ) č. 1307/2013, (EÚ) č. 1308/2013, (EÚ) č. 1309/2013, (EÚ) č. 1316/2013, (EÚ) č. 223/2014, (EÚ) č. 283/2014, (EÚ) č. 652/2014 a rozhodnutie Európskeho parlamentu a Rady č. 541/2014/EÚ [COM/2016/0605 final – 2016/0282 (COD)].

33 Pokiaľ ide o údajné porušenie článkov 100 a 102 rozpočtového nariadenia z roku 2018, žalobca neuvádza nič, čím by toto tvrdenie podložil. Podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a rokovacích poriadkov súdov Únie, ako sú vykladané v rámci ustálenej judikatúry, musí žaloba obsahovať dostatočne jasným a presným spôsobom dôvody a tvrdenia, aby si žalovaný mohol pripraviť svoju obranu a súd mohol rozhodnúť bez toho, aby musel žiadať o ďalšie informácie. V opačnom prípade je výhrada, ktorá je nejasná alebo nepresná, neprípustná

(pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2019, Tàpias/Rada, T-527/16, EU:T:2019:856, body 64 a 65 a citovanú judikatúru). Výhrady založené na porušení článkov 100 a 102 rozpočtového nariadenia z roku 2018 sú teda neprípustné.

34 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení článkov 98, 100, 101 a 102 rozpočtového nariadenia z roku 2018 sa musí zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na nedodržaní primeranej lehoty

35 Žalobca tvrdí, že za predpokladu, že by sa uplatňovalo rozpočtové nariadenie z roku 2012, ktoré nespresňuje lehotu, v ktorej musí byť oznámenie o dlhu oznámené, Komisia si nesplnila svoju povinnosť dodržať primeranú lehotu a zásadu právnej istoty, ktorá jej bráni v tom, aby donekonečna meškala s výkonom svojich právomocí.

36 Treba konštatovať, že žalobca uviedol žalobný dôvod založený na nedodržaní primeranej lehoty len subsidiárne pre prípad, že by sa uplatnilo rozpočtové nariadenie z roku 2012. Ako však bolo rozhodnuté v bode 25 vyššie, rozpočtové nariadenie z roku 2012 sa na napadnuté rozhodnutia neuplatňuje.

37 Žalobný dôvod založený na nedodržaní primeranej lehoty musí byť teda v každom prípade zamietnutý.

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady riadnej správy vecí verejných a povinnosti starostlivosti

38 Žalobca tvrdí, že skutočnosť, že útvary Komisie mu vopred pred prijatím napadnutých rozhodnutí neoznámili spôsoby vymáhania pohľadávky, predstavuje porušenie zásady riadnej správy vecí verejných, ako aj povinnosti starostlivosti. Predovšetkým nebol dostatočne informovaný o dôvodoch, ktoré viedli k započítaniu pohľadávok, o splátkovom kalendári alebo o možnosti splátkového kalendára na splácanie jeho dlhu. Žalobca je tiež prekvapený, že Komisia nakoniec chcela vymôcť svoju pohľadávku v priebehu dvoch rokov po tom, čo na to čakala šesť rokov.

39 Komisia tvrdí, že zohľadnila tak príslušné ustanovenia, ako aj záujmy žalobcu tým, že si zvolila spôsoby vymáhania prostredníctvom primeranej náhrady za približne dva roky vzhľadom na mzdu dotknutej osoby. Navyše žalobca neprejavil osobitný záujem o konkrétny splátkový kalendár na splácanie svojho dlhu. Ak by to tak bolo, Komisia by bola pripravená upraviť splátkový kalendár.

40 Treba uviesť, že v e-maile povoľujúceho úradníka z 1. apríla 2022, ktorým bol zamietnutý návrh na zrušenie oznámenia o dlhu z 3. marca (pozri bod 4 vyššie), predložený samotným žalobcom, bol tento vyzvaný, aby sa obrátil na útvary Komisie v súvislosti s podmienkami splatenia svojho dlhu. Zo spisu však nevyplýva, že by žalobca urobil takéto kroky, ani že by spontánne začal tento dlh splácať, či už pred alebo po uplynutí lehoty na splatenie 19. apríla 2022 stanovenej v uvedenom oznámení o dlhu. Za týchto podmienok účtovník Komisie prijatím napadnutých rozhodnutí neporušil ani zásadu riadnej správy vecí verejných, ani povinnosť starostlivosti inštitúcií voči svojim úradníkom, keď pristúpil k započítaniu pohľadávky voči mzde žalobcu alebo pristúpil k náhradám výdavkov, ako to ukladá článok 102 ods. 1 rozpočtového nariadenia z roku 2018, a z úradnej moci prijal splátkový kalendár plánovaný približne na dva roky, ktorý žalobcovi ponechával primeraný príjem vzhľadom na výšku jeho mzdy.

41 Žalobné dôvody založené na porušení zásady riadnej správy vecí verejných a povinnosti starostlivosti sa teda musia zamietnuť. V dôsledku toho treba návrhy na zrušenie zamietnuť.

O žiadosti o vrátenie súm

42 Žalobca tvrdí, že mu bola spôsobená majetková ujma z dôvodu napadnutých rozhodnutí, ktorá zodpovedá celkovej sume zrážok, ktoré mu vznikli, a to vo výške 24 092,59 eura. Žiada zaplatenie tejto sumy zvýšenej o úroky z omeškania uplatnené od každého z napadnutých rozhodnutí a vypočítané podľa podmienok uvedených v jeho návrhoch.

43 Komisia spochybňuje protiprávnosť napadnutých rozhodnutí, a teda akúkoľvek ujmu.

44 Keďže žalobné dôvody na zrušenie napadnutých rozhodnutí boli zamietnuté, návrh na uloženie povinnosti Komisii vrátiť vymožené sumy nemôže v žiadnom prípade uspieť, pričom nie je potrebné skúmať prípustnosť takéhoto návrhu. Preto je potrebné zamietnuť návrh na vrátenie súm a v dôsledku toho aj žalobu v celom rozsahu.

O trovách

45 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (desiata rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. HG je povinný nahradiť trovy konania.

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. októbra 2024.

Podpisy